

Tal dia com avui fa...

1 any

Suport valuós

Les tretze cambres de comerç i disset patronals donen suport al dret de decidir. Garanteixen el respecte al resultat que s'esdevingui el 27-S.

10 anys

Zapatero promet

El president del govern espanyol torna a anunciar en l'obertura del curs polític a Rodiezmo un augment de pensions.

20 anys

Saddam desafia

El president iraquí, Saddam Hussein, desafia els Estats Units i anul·la les zones d'exclusió aèria del nord i del sud del país.

Full de ruta

Joan Rueda

Aquest any, també!

“Aquella sensació de menfisme que vam tenir en molts partits l'any passat estic convençut que enguany, amb el tècnic asturià, no hi serà. I com que no hi serà i de nivell n'hi ha, algun títol caurà. Però el més important no és esgarrapar algun títol. És deixar-s'ho tot al camp defensant uns colors i fer camí cap a un altre Barça triomfant, un equip que, em sap greu, crec que ara no existeix perquè aquesta plantilla encara té moltes mancances per ser la millor del món. Té el millor jugador del món, però no el millor equip.” És evident que no em guanyaria la vida fent d'endeví, ja que aquell article, publicat l'agost del 2014, va precedir una temporada excel·lent, la primera de Luis Enrique, rubricada amb un triplet i cinc títols. Ara, tot i això, i una segona temporada també brillant, amb dos títols més dels grans, lliga i copa, penso que és justament aquest any que es comencen a fer les coses bé.

En aquell article també deia que

El Barça ha jugat bé les cartes i, vist que no pot lluitar contra la potència econòmica de la Premier, s'ha dotat del fons d'armari que li faltava per tenir possibilitats de guanyar-ho tot

s'havia de deixar treballar Luis Enrique i que calia reforçar l'equip. I aquesta ha estat, justament, la feina que ha fet el Barça en aquests darrers mesos. Vist que no pot lluitar contra la potència econòmica de la Premier –amb els 120 milions que l'United ha pagat per Pogba el Barça ha fitxat sis jugadors–, Luis Enrique ha jugat la seva carta: dotar la plantilla de fons d'armari, gairebé doblar totes les possibilitats, dotar-se de jugadors especialistes però també de polivalents. Vaja, el Barça manté una estructura potentíssima, però, davant d'una situació dolenta –la lesió de Messi de l'any passat, la d'Iniesta d'aquest inici de temporada– o anò-mala –la davallada del final de lliga passat–, té molts més recursos per sortir-se'n. Aquest any no faré apostes sobre el resultat final perquè segur que l'erro, però sí que m'atreveixo a dir que, vist el partit al camp de l'Athletic i vista la competència que s'ha generat, hi ha molt bones expectatives. Ara caldrà saber gestionar els egos, cada cop més, dins del vestidor.

Tribuna

Dolors Renau. Psicòloga i expresidenta de la Internacional Socialista de Dones

Sobre cossos i gèneres

Darrerament abunden notícies i debats relacionades amb la roba que portem les dones. El més vistós (curios, oi?) és el del *burquini*: massa tapades. I sembla que a l'Índia s'aconsella les dones no passejar amb faldilla curta: massa destapades. I a casa nostra, algun bisbe i personalitats reconegudes renyen les pròpies dones i la seva vestimenta per les agressions rebudes. Ai, el cos de la dona: sempre objecte d'atenció i de fragmentació; sempre mesurat a trossos. I percebut com quelcom separat de l'ésser humà que conté i conforma. Objecte de culte i alhora d'agressió; de cobrança i rebuig, de mercantilització i de refugi. Rarament és vista del tot “sencera”. En la nostra cultura dominant ella no és vista com un ésser humà complet. Aquesta cultura que identifica l'ésser humà veritable amb el baró, ignora, no vol saber que ells, en tant que gènere, són éssers humans ben incomplets, amb grans mancances. I que les seves anàlisis són parcials i tan sols expressen una part de la realitat i les vivències que tenim el conjunt dels humans. Amb la diferència que aquesta mateixa cultura els ha atorgat el poder. I és des d'aquesta posició que usen, manen, aconsellen o imposem

què han de fer les dones amb el seu cos. Cal que les dones vigilin a no caminar per determinats llocs a determinades hores, que no ensenyin les cames, etc. És a dir, que ens toca a nosaltres prevenir, vigilar, tenir cura. Tapar-se molt. O destapar-se més, sobretot, sobretot quan ells compren o lloguen hores i cossos...

PER QUÈ NO GIREM la truita al revés? I ens dediquem a l'educació i reeducació dels homes. I de moltes dones, immersos tots ple-gats en aquesta cultura que tot ho impregna. I deixem les dones en pau, que prou feina tenen per resistir i avançar en els seus drets. Seria molt més eficaç i just centrar-se en la reeducació dels trets personals i col·lectius que conformen el nucli del que s'entén per “virilitat” i que pot abraçar aspectes com la competitivitat aferrissada, la violència i les relacions de sexe... Sabem que el 95%

dels actes violents estan protagonitzats per homes. No és aquest, doncs, prou motiu per endegar projectes de reeducació explícita? Sexe i violència: dues grans assignatures pendents. Cal una línia educativa dirigida directament a civilitzar les pulsions que tota la cultura, obertament o soterradament, afavoreix. I que molts practiquen com per assegurar la seva pertinença al grup guanyador.

QUE DEIXIN DE MIRAR LES DONES, culpar-les, aconsellar-les. Perquè elles no són el problema. El problema és d'ells. La qüestió és com es construeix la masculinitat i el poder que aquesta construcció els atorga. Cal conèixer a fons quins costos té per a la societat: per a les dones i, el que els és més difícil de percebre, per als mateixos homes. Potser descobriran una forma de viure en la qual no estaran obligats a demostrar la seva virilitat. I alhora descobriran en ells certs trets que els faran millors persones. Que deixin en pau les dones, els seus cossos, ordres i consells. Que les considerin com a éssers humans tan complets i incomplets com ells. I es dediquin a remodelar, civilitzar, el que els pertoca: la cultura de la virilitat.

“El problema és d'ells

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-girona@elpuntavui.cat

Orgull de país

■ Orgull de país és el que jo sento. Quan, fent memòria dels últims setanta anys, recordo un temps de penúries de postguerra, quan les coses eren difícils per a tot-hom, més encara per als desplaçats que, procedents de diferents regions espanyoles, s'incorporaven a Catalunya.

Eren gent jove i treballadora amb ganes de prosperar. Era molta la feina a fer i entre tots la vam fer. Ara Catalunya és de tots i així és com ha de continuar. Les coses les hem de decidir entre tots els catalans, i els polítics les han d'administrar de la millor manera possible.

A Catalunya ja tenim la feina feta. Hem fet tria de polítics. Uns s'han quedat al darrere, uns altres han fet un pas al costat. Ara tenim govern i oposició escollits

pel poble. I, en democràcia, les urnes manen. Si repassem el capital humà que tenim a Catalunya veurem que entre els millors del món sempre hi ha un català o una catalana. Guardiola, Ferran Adrià, el doctor Brugada, investigadors, científics, químics... Aquests arguments donen tota la confiança per poder-nos administrar sols. Tindrem República Catalana!

JAUME PARADEDA PLA
Riudarenes (Selva)

Carta d'agraïment

■ Som tres pacients que hem estat fent rehabilitació al servei de rehabilitació de la Clínica Girona i que ens hem conegut allà en moments dolorosos per a nosaltres.

El motiu d'aquesta carta és agrair a tot l'equip que forma el servei –dirigit per

la senyora Susanna– la seva paciència, professionalitat, humanitat i el bon fer de tots els components que ens han atès més assíduament, especialment a la fisioterapeuta senyora Núria i a l'auxiliar senyora Carme.

És bo, sa i reconfortant poder manifestar l'excel·lent tracte que hem rebut, sense cap diferència entre els seus pacients.

Per a tots ells, la nostra gratitud.

CARME VIÑAS I CIURANA,
NATI ANGELATS I COLL
I CARME FORNELLS I SALA
Girona

Penombra

■ Ponç Pilat, el de la Judea. Qui es renta les mans sobre un infern que ara es troba a tota pressió i a tota màquina?

És l'ambició del poder absolut des de la nació castellana. Hi ha qui ja s'ha cremat. Ja va inclòs en els ele-

vats emoluments que cobren, i de manera puntual, cada mes. No, no és el mateix per als que formen part d'aquest atur de més del 23% i un milió de llars sense ingressos a les nacions d'Espanya, constretes i amargades; no reconegudes ni acceptades.

És la penombra de l'Estat centralista retrògrad i amb poder absolut, que no fa ni deixa fer. Ja ho reciten a la nació castellana: *El perro del hortelano no come ni deja comer* (El gos de l'hortolà no menja ni deixa menjar), de Lope de Vega, 1618. Ara, però, estem a l'any 2016 o a l'època de Gaspar de Guzmán y Pimentel, comte duc Olivares? El Partido Popular i Ciudadanos sembla que hi volen tornar.

La nació catalana està a anys llum de tot aquest viari.

ENRIC FIGUERAS
Palamós (Baix Empordà)